

INGEZONDEN

REDACTIONEELE BEVOEGDHEID.

Hoewel het tegendeel van overtuigd door hetgeen de Hoofdredacteur aanvoert in het vorige nummer, moet ik van uitvoerige beantwoording afzien. Het lijkt me meer nadeelen dan voordeelen te hebben, om deze polemiek voort te zetten voor een wellicht slechts matig geïnteresseerden lezerskring.

Dengene, die werkelijk belang stelt in de behandelde kwesties, adviseer ik de aandachtige lezing van het artikel „Redactioneel Beleid” op pag. 467, jaargang 1925 van dit Tijdschrift (waaraan de H. R. zoo terecht herinnert) en vooral ook van het redactioneel artikel „Het onderwijsmoeras” op pag. 398 van dienzelfden jaargang, waarvan het bovengenoemde uitvloeisel was. Hij herleze daar nog eens „N's beide artikelen van Maart en Mei van dit jaar (resp. pag. 163 en 338), en hij bedenke, dat tusschen 1925 en 1930 het bekende Onderwijsrapport van de Maatschappij ligt (1926), hetwelk o.a. des Hoofdredacteers handteekening draagt.

Daarna moge hij voor zichzelf de vraag beantwoorden, of collega Nord naast de gaven en capaciteiten, die hij in verschillende functies in zoo ruime mate aanwendt ten bate der Nederlandsche tandheelkunde, ook die bezit, om hem in vraagstukken als de onderhavige als een mentor te doen erkennen van voldoende bezadigdheid en nauwgezetheid.

De kwestie der redactionele bevoegdheid hoop ik bij het H. B. der Maatschappij aanhangig te maken.

Nog iets moge ik hieraan toevoegen:

„Want het gaat geen van ons allen om de knickers, maar „om het spel!” schrijft N. aan het slot van zijn artikel in het vorige nummer. Wanneer met „het spel” hier bedoeld wordt de in onze, zoowel in andere kringen van tijd tot tijd voorkomende woorden — of pennestrijd, berustend op verschil van inzicht, dan gaat het mij niet om het spel, maar — het lijkt weinig sportief, om het te moeten bekennen — juist wel om de knickers.

En dan zijn in dit geval de knickers: Een gezond, intern vereenigingsleven binnen de Ned. Maatsch. tot Bevord. der tandh., dat berust op goede, parlementaire regelen; en, nog steeds, een tandheekkundige opleiding, welke de beste waarborgen biedt, dat Nederland „een corps tandartsen” verkrijgt, „volkomen in staat, om hunne maatschappelijke taak te vervullen, en op wie de Utrechtsche” (en eventueel de Amsterdamsche) „Hoogeschool trotsch zal mogen zijn”. (Rapport 1926).

Amsterdam, Mei 1930.

J. SANDERS Ezn.

Wanneer een vergelijking tot zóó groot misverstand aanleiding geeft, is zij tot mijn spijt ongelukkig gekozen geweest.

Wat Sanders voor „knickers” houdt, is voor mij „het spel”. (Vermoedelijk zijn wij beiden den knikkertijd vergeten!)

De „knickers” waren bedoeld als de middelen waarmede het „spel” gespeeld wordt.

Met andere woorden: het gaat ons allen alleen om een goede opleiding. Hoe die bereikt kan worden, daarover verschillen de meeningen.

Nu heeft de Maatschappij ettelijke jaren geleden een Rapport aanvaard over het Onderwijs en is toen . . . rustig gaan slapen!

Anderen (in Utrecht) hebben inmiddels dit Rapport van de schoone slaapster ondersteboven geloopt en ondergeteekende heeft daarin aanleiding gevonden, de juffrouw eens aan te stooten en te vragen of zij nu niet liever eens wakker zou worden.

(Op de jaarvergadering te Haarlem in Juni 1929 had hij tevergeefs getracht haar, door tikken op de deur, wakker te krijgen.)

Sanders wilde haar liever laten doorslapen, of althans niet op deze wijze laten wekken; meent in ieder geval, dat dit meer „bezadigd en nauwgezet” had behooren te geschieden.

Waaruit volgt, dat men ook over de methoden van wekken verschil van meening kan hebben!

Ik ben nog steeds van meening dat mijn methode — onder de gegeven omstandigheden — de meest elegante was om de juffrouw eindelijk wakker te krijgen, maar verklaar plechtig, dat zoodra iemand mij zal hebben aangetoond, dat slapen beter of een andere wekmethode behoorlijker ware geweest, ik hiervan openlijk in dit tijdschrift kond zal doen!

N.